

Art. 4. Wartość gruntu oblicza się według zasad, podanych w dekreście o przeprowadzeniu reformy rolnej. Wartość przedsiębiorstw, urządzeń i inwentarza oblicza się według przeciętnych cen z 1938 r. Przy ustalaniu wysokości zapłaty nie uwzględnia się wartości budynków mieszkalnych oraz tych budynków gospodarczych, które nie stanowią części przedsiębiorstw, znajdujących się na terenie resztówki.

Art. 5. 1) Szacunek resztówek ustalają powiatowe komisje szacunkowe w składzie: delegata powiatowej rady narodowej jako przewodniczącego oraz delegatów: powiatowego urzędu ziemskiego, właściwego urzędu skarbowego, zarządu powiatowego Związku Samopomocy Chłopskiej i spółdzielni Samopomocy Chłopskiej, nabywającej resztówkę. Jeżeli na terenie resztówki znajduje się przedsiębiorstwo przemysłowe, w skład komisji wchodzi ponadto powiatowy referent przemysłowy.

2) Oszacowanie resztówki nastąpi nie później, niż w ciągu jednego miesiąca od dnia oddania resztówki w posiadanie, na podstawie szczegółowego opisu. Opis resztówki dokonany zostanie przez delegatów: powiatowego urzędu ziemskiego, spółdzielni Samopomocy Chłopskiej, nabywającej resztówkę, i gminnej rady narodowej. Opis sporządza się w chwili oddania resztówki w posiadanie spółdzielni Samopomocy Chłopskiej.

Art. 6. Zapłatę za resztówkę rozkłada się na 12 równych rat rocznych. Pierwsza rata płatna będzie po upływie jednego roku od dnia objęcia resztówki w posiadanie.

Powiatowy urząd ziemski może jednak przedłużyć termin ten do lat trzech.

Art. 7. 1) Po ustaleniu wysokości zapłaty wojewódzki urząd ziemski wyda nabywającej spółdzielni Samopomocy Chłopskiej orzeczenie, stwierdzające przeniesienie własności resztówki. Orzeczenie stanowi tytuł do przepisania własności w księdze hipotecznej (gruntowej).

2) Orzeczenie o przeniesieniu tytułu własności wolne jest od opłat stemplowych i komunalnych.

Art. 8. 1) Resztówki objęte niniejszym dekretem nie mogą być w całości lub części dzielone, sprzedawane, wydzierżawiane lub zastawiane.

2) W przypadkach gospodarczo uzasadnionych wojewódzki urząd ziemski może udzielić zezwolenia na dokonanie czynności, wymienionych w ustępie poprzednim. Od decyzji wojewódzkiego urzędu ziemskiego strona w ciągu miesiąca od doręczenia może się odwołać do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 9. 1) Jeżeli spółdzielnia nie uiszczy trzech rat pomimo wezwania do zapłaty w terminie trzymiesięcznym od daty doręczenia wezwania, obowiązana jest zwrócić resztówkę.

2) W razie zwrotu pobiera się tytułem należności za użytkowanie resztówki tenuty w wysokości półrocznej raty za każdy rok użytkowania. Tenuta ta ulega potrąceniu z już wpłaconych rat, reszta zaś, o ile pozostanie, ulega zwrotowi spółdzielni. O ile wpłacone raty nie pokryją należnej tenuty, spółdzielnia powinna pokryć resztującą należność w terminie trzymiesięcznym od daty wezwania do uiszczenia.

3) Do rozstrzygania sporów, wymienionych w ustępie 1 i 2, właściwy jest sąd okręgowy.

4) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu może w przypadkach gospodarczo uzasadnionych umorzyc zapłatę za resztówkę (art. 3 i 6) w całości lub w części.

Art. 10. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 11. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Edward Bertold

163

DEKRET

z dnia 7 lipca 1945 r.

o zawieszeniu biegu przedawnienia i przedłużeniu terminów prawa wekslowego i czekowego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Dla weksli i czeków, wystawionych przed dniem wejścia w życie niniejszego

dekretu, zawieszają się bieg przedawnienia, przewidzianego w art. 70 prawa wekslowego z dnia 28 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 282) i w art. 52 prawa czekowego z dnia 28 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 283), do dnia 31 grudnia 1945 r., o ile do dnia 25 sierpnia 1939 r. roszczenia te nie uległy przedawnieniu.

Art. 2. Terminy do przedsięwzięcia czynności, wymaganych według przepisów prawa wekslowego i czekowego dla zachowania prawa zwrotnego poszukiwania, przedłuża się do dnia 31 grudnia 1945 r. dla weksli i czeków, wystawionych przed dniem wejścia w życie dekretu niniejszego, o ile terminy te do dnia 25 sierpnia 1939 r. nie upłynęły.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

164

DEKRET

z dnia 7 lipca 1945 r.

o odtworzeniu dyplomów i świadectw z ukończenia nauki.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Jeżeli zaginął lub uległ zniszczeniu dyplom naukowy lub świadectwo z ukończenia wszelkiego rodzaju szkół i kursów lub poszczególnych klas tego rodzaju zakładów naukowych, praktycznej nauki zawodu, odbycia praktyki zawodowej, świadectwo lub dyplom na tytuł mistrza lub czeladnika i wszelkiego rodzaju stanowiska w zawodzie lub pracy zawodowej, a zainteresowana osoba nie może uzyskać nowego dokumentu lub jego duplikatu albo zastępczego zaświadczenia w instytucji lub u osoby, która dokument wystawiła, z powodu zaginięcia lub zniszczenia akt, albo zwinienia wymienionej instytucji lub śmierci tej osoby, bez pozostawienia akt, wówczas osoba zainteresowana może wystąpić do sądu grodzkiego miejsca zamieszkania z wnioskiem o odtworzenie zaginionego lub zniszczonego dokumentu.

Art. 2. Wniosek o odtworzenie dokumentu winien zawierać dokładną treść zaginionego lub zniszczonego dokumentu, o ile możliwe, w dosłownym jego brzmieniu i żądanie odtworzenia go zgodnie z tą treścią oraz powołanie dowodów na jego poparcie.

Art. 3. (1) Do wniosku o odtworzenie dokumentu winno być dołączone zaświadczenie instytucji lub osoby, która dokument wystawiła, stwierdzające odmowę wystawienia nowego dokumentu lub duplikatu z powodu zaginięcia lub zniszczenia akt, a w przypadku zwinienia powyższej instytucji lub śmierci tej osoby — zaświadczenie władzy gminnej miejsca wystawienia dokumentu, stwierdzające zwinienie instytucji lub śmierć osoby i niepozostawienie przez nią akt, na podstawie których mógłby być wystawiony nowy dokument lub jego duplikat.

(2) Przepis ust. (1) stosuje się również przy odtwarzaniu dokumentów, wystawionych za granicą, z tą różnicą, iż podpisy na zaświadcze-

niach, stwierdzających niemożność wystawienia nowego dokumentu lub jego duplikatu albo autentyczność zaświadczenia, winny być stwierdzone przez konsulat lub przedstawicielstwo polskie. Zaświadczenia powyższe mogą być także wystawiane przez konsulaty lub przedstawicielstwa polskie za granicą.

(3) Bez złożenia wymienionych w ust. (1) lub (2) zaświadczeń wniosek o odtworzenie dokumentów jest niedopuszczalny i podlega odrzuceniu na posiedzeniu niejawnym.

(4) Do czasu utworzenia konsulatów i przedstawicielstw polskich za granicą wnioski o odtworzenie dokumentów, wystawionych poza granicami kraju, można składać bez załączenia zaświadczeń wymienionych w ust. (2).

Art. 4. Przy nadaniu biegu wnioskowi o odtworzenie akt sędzia zarządzi ogłoszenie o złożeniu tego wniosku w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Oświaty, jeżeli sprawa będzie dotyczyć odtworzenia dyplomów i świadectw zakładów naukowych, a w Monitorze Polskim, jeżeli sprawa będzie dotyczyć innych dyplomów i świadectw. Ogłoszenie to winno zawierać wskazanie osoby wnioskodawcy i jego miejsca zamieszkania, treść wniosku z dokładnym wskazaniem instytucji lub osoby, przez które dokument miał być wystawiony, oraz wezwanie do wszystkich instytucji i osób, posiadających jakiegokolwiek wiadomości w sprawie, o nadsyłanie sądowni na piśmie lub zgłaszanie do protokołu doniesień co do bezzasadności wniosku. Doniesienia te są wolne od wszelkich opłat sądowych.

Art. 5. (1) Po nadejściu dowodu, stwierdzającego dokonanie przepisanych w art. 4 ogłoszeń, sędzia wyznacza rozprawę tak, aby od ukazania się w pismach ogłoszenia do rozprawy upłynęło nie mniej, niż jeden miesiąc.

(2) Postępowanie z wniosków o odtworzenie dokumentów odbywa się według przepisów kodeksu postępowania cywilnego cz. I, o ile przepisy następne nie stanowią inaczej.